

Bí mật của Chàng

Trước khi cưới vợ, Tân rất bay bướm và đào hoa. Anh khá đẹp trai, ăn nói có duyên, lại biết đàn địch, ca hát và cả làm thơ nên được khá nhiều cô trong trường, và cả mấy cô láng giềng để mắt xanh tới. Nhưng cái gì tới tay dễ quá thường người ta không biết quý, Tân cứ như con ong bay lượn lơ giữa vườn hoa rực rỡ mà không chọn được cây nào để làm tổ. Năm này qua năm nọ cho đến khi ra trường có được việc làm Tân vẫn độc thân tại chỗ chèo queo một thân một mình. Đúng là lắm mối tới năm không!

Cho đến khi Tân có công chuyện phải về thăm quê cũ thì gặp được Tiên. Đó là cô bạn thời thơ ấu đã từng cùng anh chơi những trò con nít như đi tắm mưa, đánh chông, chơi u mọi, chơi trò cô dâu chú rể... trước khi gia đình anh dọn về thành phố. Đã 15 năm, và suốt 15 năm không liên lạc, mất hẳn tin tức của nhau nên khi gặp lại nàng, anh suýt không nhận ra cô bé sún răng ngày xưa nếu không thấy cái nốt ruồi ngay lúm đồng tiền cứ như vì sao rụng xuống giếng mỗi khi nàng cười. Con bé sún răng ấy nay đã lớn phổng phao trở thành một thiếu nữ duyên dáng, với đôi mắt bồ câu, và vẻ thẹn thùng mà rất lâu Tân không còn được gặp nơi các cô bạn gái thị thành của anh.

Tân theo đuổi nàng Tiên của anh rất lâu, mất rất nhiều lần về thăm lại quê xưa mới chiếm được trái tim người đẹp và sau đó cưới được nàng về nâng khăn sửa túi cho anh. Bạn bè biết tin cứ đùa chọc:

Ngồi buồn kể chuyện đời xưa
Có hai đứa nhỏ tắm mưa ở trường
Lớn lên chúng cưới nhau luôn
Không mưa mà vẫn ở trường bên nhau.

Cưới nhau xong, Tiên theo chồng về thành phố ở. Mỗi lần hai vợ chồng ra đường, cứ hết cô gái này đến phụ nữ kia tới chào hỏi tay bắt mặt mừng với Tân rất thân tình nên Tiên rất khó chịu. Không hiểu sao, nàng không thể nào thông cảm với sự quan hệ thân mật giữa chồng mình và những cô gái khác dù Tân có giải thích cách nào đi nữa.

Có lần một cô bạn học cũ không biết vô tình hay cố ý, tình cờ gặp Tân đã tự nhiên choàng vai bá cổ anh mà chẳng đếm xỉa gì đến Tiên đang đứng bên cạnh. Tiên nhìn thấy cảnh này bỗng dựng mặt tái xanh như bị trúng gió, người run bần bật, miệng há hốc như bị á khẩu. Nàng nhìn Tân với cặp mắt ai oán, trách móc rồi thân người dịu nhũ và ngã nhào bất tỉnh. Trời ơi! Tân không thể ngờ vợ mình lại lên cơn ghen kiểu đó, chết người không chơi. Thà là nàng cẩu nhẫu cẩu nhàu cẩu nhéo anh vài cái còn dễ chịu hơn.

Từ đó, Tân thông báo các cô bạn cũ, các cô em văn nghệ kết nghĩa, các bà chị nuôi... của anh phải để ý để tứ không được thân mật như xưa nữa. Và anh cũng cẩn thận đi soát lại những dấu tích như thơ từ, hình ảnh của những mối tình nhặng nhít ngày xưa còn sót trong nhà mà thủ tiêu sạch. Tân yêu vợ nên chỉ cần giữ một cây gỗ quý anh cũng có thể hy sinh cả khu rừng.

Tiên sống rất giản dị, không thích se sua như các cô gái thị thành. Nàng tần tảo và lo cho Tân từ miếng ăn cho đến giấc ngủ. Với khoản thu nhập ít ỏi của đồng lương công chức, Tân giao hết cho vợ, vậy mà không hiểu sao Tiên vẫn xoay xở nổi mà không thiếu hụt.

Rồi khi sang xứ người, nàng tiếp tục coi sóc mọi thứ. Tiền lương của hai vợ chồng đều trực tiếp nhập vào tài khoản chung trong ngân hàng. Tiên quản lý tài khoản, lo trả mọi thứ hóa đơn và chợ búa cho gia đình. Nàng là một người vợ “nâng khăn sửa túi” không ai qua mặt nổi. Cứ vài ba ngày Tiên lại kiểm tra cái ví của chồng để xem nếu gần hết tiền thì tự động châm vào thêm khối chờ Tân nhắc. Nếu có thích mua gì bất ngờ nhiều hơn số tiền mặt Tân cũng có thể xài thẻ nhưng khi về là cho vợ biết ngay để nàng biết đường mà ghi vào sổ sách chi tiêu. Tiên không phung phí, biết cách tiêu pha, dành dụm cũng như công bằng trong việc gởi tiền về Việt nam giúp đỡ hai bên nội ngoại nên Tân yên lòng không màng đến chuyện tiền bạc trong gia đình. Đến nỗi lâu ngày chày tháng có chuyện cần phải viết cái check anh cũng lúng túng hỏi đi hỏi lại.

Về Việt nam chơi, tên bạn thân của Tân có lần hỏi anh:

– Bên đó mày làm công chức chỉ có lương, không có bổng, không có lộc. Làm sao mà có được những khoản tiêu riêng”

Đến khi biết được cái khoản lương lãnh ra cũng tự động chui tọt vào tài khoản ngân hàng chung, nó lắc đầu:

– Vậy là mày không sướng bằng tui tao bên này. Đàn ông cần phải có những khoản bí mật để tiêu riêng mới đã. Dĩ nhiên là mình chẳng làm gì sai, chẳng phung phí nhưng thỉnh thoảng cũng quá tay chút đỉnh. Nếu không có mấy cái khoản bí mật thì phải nhìn cái mặt cau có của bà xã, mất vui.

Nó nói cũng có lý, hóa ra là bộ trưởng tài chính của nó cũng y chang của mình. Nhớ có lần Tiên nhìn thấy chai rượu Tân mua về, cầm lên coi rồi phát biểu:

– Trời ơi ! ba cái thứ độc hại vậy mà tới trăm mấy bạc, phí quá!

Không phải là loại nghiện nhưng vì tò mò khi đọc sách vở, coi phim ảnh, thấy dân xịn vẫn xài mấy thứ rượu này, Tân tính mua để nếm thử cho biết với đời. Không biết rượu ngon cỡ nào nhưng anh chàng cảm thấy mình ngon! Y như cảm giác của mấy cô mấy bà khi mặc bộ đồ xịn, mắc tiền mà cảm thấy mình có giá vậy! Thấy vợ kêu trời nên rút kinh nghiệm sau này Tân thường làm những động tác giả, mua đồ xong dán những cái nhãn giá tiền rẻ thật rẻ cho vợ khỏi cảm râm, và đôi khi còn được cô nàng khen nữa chứ.

Nhưng có lần Tân suýt bị bể mánh khi thấy anh mua đồ rẻ chỉ còn giá một phần mười, Tiên lên hăng khoe bạn và người bạn nhờ mua dùm. Cũng may Tân nhanh trí bảo là tiệm chỉ for sale trong vòng vài tiếng và anh là người may mắn mua được...cái chót.

*

Cuộc sống bên xứ người qua giai đoạn tất bật đầu tiên rồi cũng đến lúc ổn định. Tân có thời gian rảnh rỗi để trở lại cái thú văn nghệ vẫn gừng ngày nào nhưng không sinh hoạt xôm tụ như thời trai trẻ. Những buổi party anh chỉ ôm đờn hát vài bản nhạc tình, hoặc đôi khi ôm đờn hát cho vợ nghe những khi cao hứng. Anh còn làm thơ, viết văn rồi gởi cho các báo online.

Biết tính ghen của vợ nên Tân hạn chế tối đa những quan hệ giao du với cánh phụ nữ và tránh không cho vợ biết mình có làm thơ họa với thiên hạ trên net. Anh chỉ đăng bài và họa thơ với bút danh lạ hoắc lạ huơ để tránh nàng để ý tới nếu lỡ may một ngày nào đó Tiên tình cờ lang thang trên internet và phát hiện bí mật này. Làm thơ nhiều khi ngẫu hứng viết ra những câu thơ tình ướt át, nếu nàng đọc được có thể nghĩ bậy rồi nổi cơn ghen sẽ không hay.

Một hôm Tân nhận được email của một cô...em nuôi thưở còn độc thân xa xưa với vài dòng nghịch ngợm:

Bồng đừng nhớ tới bạn hiền,
Lâu nay anh đã tới miền Bồng lai”

Để em thương nhớ miệt mài
Vắt chân lên cổ nhớ hoài ngàn năm”

Thấy vui vui anh họa lại vài câu. Thế là cứ “meo” qua “meo” lại một thời gian cứ như một trò đùa thú vị. Cô bạn cũ cũng là một tay thơ tiểu lâm ra phết làm Tân cứ như bị hút vào cuộc họa thơ. Rồi một thứ cảm tình quyến luyến tự nhiên phát sinh, nó không phải là tình yêu nhưng là một sự đồng điệu, một sự thú vị, một cái gì là lạ vui vui làm Tân đôi khi thấy lòng mình nhớ nhớ tới cô bạn này. Anh đã viết cho nàng:

Tình anh không nói nên lời,
Để nàng ngớ ngẩn cứ ngồi chờ “meo”

Teo là đúng vì Tiên mà biết được là tiêu đời. Nhớ có lần nàng đã tuyên bố nếu Tân phản bội là nàng sẽ...chết vì ghen. Tân không muốn mình trở thành tội nhân thiên cổ, nhiều khi anh muốn thôi đến đây là stop, phải cắt đứt thứ tình thơ vừa mới chớm này. Thôi thì thôi nhé, chỉ ngần ấy thôi...!!! Nhưng khi cô bạn viết lại cho anh 2 câu thật cảm động thì anh lại chới với.

Cám ơn anh, cuộc tình này...

Có duyên không phận (vẫn) nhớ ngày nhớ đêm!

Biết rằng là thơ, là ảo nhưng bỗng dưng cái máu đa tình, lãng mạn của Tân sống dậy anh lại cảm lòng không đặng, lại trả lời thơ và tự nhiên thương thương nhớ nhớ người ta như thể đang yêu. Anh ví loại tình cảm này là “tình chay” vì chỉ để thơ thả cho vui chứ không dính dáng gì đến tình dục. Họ chỉ liên lạc với nhau qua email, tỏ nỗi lòng qua thơ ca chứ không tìm cách gặp nhau. Mà gặp nhau để làm chi vì Tân đã có vợ và rất yêu gia đình mình. Đâu có thể gọi là phản bội vợ nhưng không biết Tiên nếu biết được sẽ phản ứng thế nào. Thôi cứ dấu kỹ bí mật này và không nói nàng biết có lẽ tốt hơn.

Nhưng lạ, bỗng dưng cô bạn im hơi lặng tiếng mặc dù anh gửi mấy cái email hỏi han.

Tân gửi email hỏi thăm nhưng cô nàng vẫn không trả lời và rồi dần dần cái tình chay này của anh cũng mờ dần, chỉ còn là một ánh nến le lói trong tim.

Rồi bệnh hoạn tìm đến anh thật bất ngờ và không mong đợi. Tân bị đau tim và sau một thời gian dài chạy chữa anh bị ảnh hưởng thuốc mất dần khả năng tình dục. Gần bên cô vợ phôi phối anh vẫn không thể nào đáp ứng được. Cũng may Tiên không phải là người phụ nữ nặng về khoản đó nên cũng không có vấn đề gì phải lo cho nàng, có điều ý nghĩ bị trở thành một người đàn ông bất lực làm Tân không thể nào chấp nhận. Đối với anh, đó là vấn đề sinh tử rất quan trọng của một người đàn ông, là sĩ diện, là mặt mũi, là thước đo, là danh dự, nói chung là...tất cả nên Tân giữ bí mật bệnh hoạn của mình không bao giờ hé môi cho bà con, bạn bè sơ hay thân biết. Anh đã đổi vài bác sĩ, dùng thuốc bắc, thuốc ta mà cũng không khá lên được nên rất buồn và tuyệt vọng.

*

Còn đối với Tiên, từ ngày Tân bị bệnh và mất dần cảm hứng về chuyện tình dục, Tiên thấy buồn cho chồng nhiều chứ đối với nàng không ảnh hưởng gì.

Tiên thấy chồng buồn, thất vọng và ủ rũ thì theo an ủi :

– Chúng mình con trai con gái đều có, công việc đều ổn định, không nợ nần, nhà cửa xe cộ cũng paid off, chỉ lo về vấn đề sức khỏe cho tốt chứ nghĩ tới vấn đề đó mà lo buồn làm chi cho hại đến sức khỏe. Tâm bệnh dễ ảnh hưởng đến tim và những bệnh khác lắm anh à.

– Nhưng đàn ông mà thiếu khoản đó thì chán bỏ đời. Còn em chừng đến tuổi hỏi xuân thì ngồi đó trách anh làm sao anh chịu nổi.

Tiền không muốn chồng ủ dột lo buồn vì chuyện bất lực nên mới nghĩ cách bày ra chuyện vợ chồng có quỹ riêng. Một bữa, trời không bão tuyết, cũng không có gì bất thường mà Tân nghe vợ mình nghiêm chỉnh đề nghị:

– Bây giờ tiền bạc mình cũng thông thả rồi, em tính mỗi đũa mình cũng phải có tiền riêng. Anh chịu không?”

Tân rất ngạc nhiên không hiểu vợ tính chuyện gì, anh hỏi:

– Tiền riêng” Là tiền gì” Ở đâu ra”

– Mỗi cái check mình lãnh về phần đũa nào đũa nấy được cash ra bỏ túi 10%, còn lại góp chung để chi phí những khoản chung cho gia đình, dư bỏ vào saving chung. Còn tiền riêng, muốn tiêu gì thoải mái. Tiền overtime hay các khoản kiếm thêm khác cũng là tiền riêng. Quá sướng phải không?”

Tân mở cờ trong bụng. Anh hỏi tới:

– Vậy còn tiền xăng cộ thì sao” Có tính vào tiền chung hay tiền riêng” Rồi tiền thuế cuối năm lấy về có chia không “

Tiền mắng yêu chồng:

– Mới đây mà tính kỹ vậy”

– Đã tính thì phải đâu ra đấy chứ em, tiền bạc phân minh, ái tình đứt khoát mà! Coi như đồ xăng hoặc chợ búa thì xài thẻ như hồi giờ. Còn tiêu riêng thì xài tiền riêng nghen.

Thế là 3 năm nay Tân và Tiền có quỹ riêng. Coi vậy mà thú vị và thoải mái hết sức. Tân bắt đầu lo tích trữ cho quỹ của mình, làm thêm overtime, buôn bán ebay lật vặt, và ...chạy mánh.

Đi khám bệnh bác sĩ cho toa mỗi tháng một số thuốc viagra anh cũng bán luôn vì bị bệnh tim không dám xài. Mới đầu bác sĩ cho toa mỗi tháng 6 viên mỗi viên 50 gram. Tân đem tặng mấy ông bạn già của mình mỗi ông một viên dùng thử cho biết sản phẩm mới ra lò. Không ngờ mấy ông bạn khen quá bảo anh xin bác sĩ tăng đô thuốc mỗi viên 100 gram để có gì bẻ làm đôi dùng được hai lần lợi hơn, và tội gì đem tặng, anh bán lấy tiền. Mắc cỡ không dám xin cũng phải có cái giá của nó chứ sao! Từ đó anh tích trữ lần lần tích tiểu thành đại, bán được rất nhiều tiền. Thị trường của anh cả bên Việt nam lẫn Mỹ.

Tân thường đánh tennis mỗi chiều và quen biết một đám bạn tennis lớn có nhỏ có. Anh em sau mỗi cuộc chơi thường rủ nhau đi uống nước, tán dóc và chỉ nhau cách làm ăn nên quỹ của chàng mỗi lúc một nhiều thêm. Nhưng Tân không thích mở tài khoản để bỏ tiền vào mà thích đổi ra những tờ 100 đô mới toeng cầm và đếm cho sướng tay. Với lại mở tài khoản, bank statement về mỗi tháng vợ biết hết tiền mình có bao nhiêu thì còn gì là bí mật, và muốn dùng vô chuyện bí mật cũng khó nữa. Nhưng tiền mặt nhiều quá cất trong bóp thì không đủ chỗ, vả lại lỡ rớt bóp mất thì mất luôn tiền nên Tân phải cất bớt tiền mặt ở nhà. Anh chỉ bỏ vào bóp cỡ 500 đô, còn thì bỏ vào học tủ computer. Được vài ngày anh lại nghĩ bỏ cả gia tài tiền mặt vào đó lỡ có tên ăn trộm nào lọt vào chòm mát của mình thì mất trắng nên tốt nhất là chia làm 3 cất vài chỗ cho chắc ăn. Thế là Tân chia tiền và cất ở dưới đáy hộp đựng CD trong học tủ, nhét trong túi áo vest mà chàng ít mặc, dưới cái máy in, trong cái hộp giày...v.v. Được ít lâu suy nghĩ thấy cái chỗ cất tiền nào có vẻ không an toàn thì Tân dời đi cất chỗ khác. Cất dẫu cứ y như con sóc dẫu thức ăn để ăn dần vậy...Dầu và đời tới đời lui một thời gian quên mất tiêu không nhớ chỗ dẫu luôn! Cái bí mật vậy là trở thành tuyệt mật.

*

Tân đang ngồi đọc tin ở computer, Tiền lau dọn gần đó bỗng lên tiếng:

– Anh có muốn mua một thông tin có lợi hay không”

Kể từ ngày có quỹ riêng, họ sống phẳng mọi thứ theo chủ trương của Tân là “tiền bạc phân minh, ái tình dứt khoát”. Hai đứa con đã đi làm thêm cuối tuần và sau giờ học cũng có tiền riêng, rảnh họ bày sòng bài ra, cha mẹ con cái sát phạt sòng phẳng. Việc nhà cũng phân công rõ ràng, ai không muốn làm thì thuê người khác. Tân đã từng kiếm trăm bạc ngon ơ để chùi mấy cái xoong cho vợ. Rồi khi làm biếng anh cũng mất lại trăm bạc thuê nàng đẩy cái máy cắt cỏ chạy khắp sân, công việc nhà coi bộ chạy êm ru hơn trước. Nghĩ là có lẽ cô nàng đang muốn kiếm chút, Tân chỉ cười cười:

– Thông tin trên internet thiếu gì mà phải mua”

– Bảo đảm không có trên net, vả lại có lợi trực tiếp cho anh, chỉ phải mất 20% tiền công trả cho em thôi.

Tân kéo vợ vào lòng nói:

– Tình nghĩa mới quý, nghĩa lý gì tiền. Em nói nghe thử coi.

– Vậy cho em 40% nhen, tiền thì nghĩa lý gì với anh mà phải không!

Tân kỳ kèo:

– Cũng nghĩa lý chút chút, thôi thì 10% vậy!

– Thôi không thèm nói nữa, để coi ai thiệt hại hơn nè, kỳ kèo bớt một thêm hai thấy bất ghét!

Tân cười hề hề:

– Giao dịch!

Tiên cũng cười cười, moi trong túi ra 5 tờ bạc 100, chìa cho Tân 4 tờ và nói:

– Em dọn dẹp nhà cửa, tìm được cả mấy tháng nay vẫn không thấy anh hỏi, chắc là dấu rồi quên luôn phải không”

Nghe Tiên nói mà Tân vừa mừng vừa lúng túng vì bị lộ bí mật. Tiền của mình mất hồi nào mà không biết thật mình đã già lắm cảm lú lẩn rồi sao. Không nhận mình già cũng không được. Tân giả bộ hỏi dò vợ:

– Tiền này em tìm ra ở chỗ nào vậy” Em chỉ tìm thấy một chỗ thôi à “

Tiên lấp lửng :

– Thì ở cái chỗ mà anh quên đó. Bộ anh còn mất dấu chỗ khác nữa hả ” Từ từ thì tiền của anh cũng tự động bò ra thêm à. Cụ Nguyễn Du nói trong Kiều là « Kiến trong miệng chén có bò được đâu », anh đừng lo.

Thật ra, khi dọn dẹp nhà cửa, Tiên phát hiện lần lần mấy chỗ dấu tiền, có chỗ di chuyển liên tục, có chỗ nằm ì một chỗ, để hôm nào cuỗm cái món vẫn nằm yên trong túi áo vest quá lâu rồi bắt địa tiếp, phải lâu lâu một chút để anh chàng khỏi xót ruột. Tiên ca nho nhỏ đủ để anh chồng nghe:

– Tiền là tiền khi không mà có...

Qua cái phút lúng túng khi bị lộ bí mật, Tân tìm cách đánh trống lảng:

– Tại anh chưa xài tới nên chưa hỏi vậy thôi, mà em cũng tọc mạch quá đó nhen.

Dù sao thì cũng giỏi, để sau này khi thành lập nội các, anh cho em kiêm luôn chức Bộ trưởng bộ Nội Vụ, hay ít ra cũng là Cục trưởng cục tình báo quốc gia!

Tiên lại thấy vui thật sự, vui vì bắt địa được, vui vì phá được điều bí mật nhỏ để anh chàng cụt hứng và mất trốn khỏi làm những bí mật lớn hơn, vui vì thấy anh chàng vẫn còn nể nang mình không như mấy đức ông chồng của vài con bạn ngang nhiên làm những điều mà vợ khổ tâm. Bởi vậy, vừa lau bàn Tiên vừa hát nho nhỏ:

– “Chỉ có biển mới biết, thuyền đi đâu về đâu...”

Tân nghe câu hát như là một lời cảnh cáo “chớ mà làm ầu, tớ biết hết mọi chuyện rồi đó”. Bỗng anh giật mình, không lẽ cô nàng còn biết những bí mật khác nữa sao.

Tân thừ người ra hết cười nổi. Cái bà khỉ này tai quái thật. Hèn chi lâu lâu cứ đá

lông nheo và cười mím chi cộp với anh ra bộ ta đây biết hết trội mà anh đâu để ý. Cứ nghĩ là bả từng từng cười tình với mình chứ. Rồi anh thần thờ hỏi:

– Em còn biết cái gì nữa nói ra luôn đi.

Tiên cười cười :

– Em có chỉ mấy người bạn trong hãng nếu muốn mua ...thần dược thì liên lạc với anh.

Lần này Tân thiếu điều nhảy nhồm. Sự ngạc nhiên làm anh bồng cầ lăm:

– Cái gì” Em...em bảo họ liên lạc với anh để mua cái đó hả” Mà...mà sao em biết”

Tiên nói tỉnh bơ:

– Chuyện gì của anh mà em không biết. Bày đặt thần bí thì thâm này nọ.

Tân suy nghĩ một lát rồi gặng hỏi vợ:

– Có phải em check email và nghe lén phone của anh phải không”

Tiên bật cười nắc nẻ đắc ý:

– Ai thèm nghe lén. Muốn biết tại sao em biết không” Thấy bác sĩ ghi toa anh có thuốc Viagra mà không bao giờ thấy anh xài, thuốc lại đâu mất hết trơn nên em tìm hiểu. Hóa ra anh bán chợ đen...ha ha! Em có giới thiệu cho anh mấy người khách mà anh đâu có biết.

Hóa ra mấy bí mật của chàng Tiên đã biết gần hết. Thêm một chuyện mà Tân không muốn và không dám hỏi vợ là chuyện “tình chay” của anh dạo nào. Khi không mà đứt đường tơ chắc cũng có tay cô nàng dính vào đây. Thôi, khôn hồn thì lơ luôn chứ lòi ra thối mốc chắc có nước bị cắt cổ. Bà xã mình thật là cao tay!

Thanh Mai

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CADQVTOpEg_--mc9Hjyujm66CvFSgYgsgM1yU0np8ZWsk27yCXQ%40mail.gmail.com

Chuyển Đến: Nguyễn Long - longn0029@gmail.com

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 8200 TÁC PHẨM